

I

Met een schok ontwaakte ik uit een bizarre droom waarin Alan Rickman mijn vader was. Slaapdrongen keek ik om me heen om te zien waarvan ik wakker was geworden. Adam lag voor de verandering eens stilletjes te slapen, dus zijn gesnurk kon het niet zijn geweest. Met half dichtgeknepen ogen tuurde ik naar een vage gloed die van mijn nachtkastje kwam. *Hmm*. Uit alle macht probeerde ik mijn ogen te focussen, zodat mijn gezicht wel een *Scream*-masker leek, en ik pakte mijn mobiel. Ik had een sms van Sarah, mijn beste vriendin.

Gelukkig Nieuwjaar!

O ja, het was nieuwjaarsdag! Bij het besef dat 2012 voorgoed voorbij was, maakte mijn maag een saltoetje. 2013: het jaar waarin alles moeilijk zou worden. Dat zeg ik niet uit pessimisme, het is de realiteit. Ik wist het al maanden. Ik probeerde mijn sombere gedachten van me af te zetten en las verder.

Feest was fantastisch, babe.
Jammer dat je er niet bij was.
Ashley heeft met DYLAN
gezoend!!! En Rich ging ervandoor
met een knappe blonde
JONGEN!!! Je mist van alles als

je niet bij me bent! Hoe heb
jij het gehad? Xxx

Mijn adem stakte. Dit was groot nieuws! Het liefst wilde ik meteen uit bed glippen om haar te bellen, maar waarschijnlijk sliep ze nog, en Adam zou het irritant vinden. Vlug sms'te ik terug:

OMG, daar moet ik alles van
weten!! Bel je later. Mijn avond
was ook fantastisch! xxx

Ik baalde altijd ontzettend als ik een avondje met mijn vriendinnen misliep, wat idioot was, want met Adam had ik het minstens zo leuk. En we hadden ook echt een heerlijke avond gehad. We hadden nog even ons gezicht laten zien op het feest van mijn vriendinnen voordat we naar Adams vriend Ryan gingen. Becky, Ryans verloofde, had een superlekkere pastaschotel met kip en chorizo gemaakt, met knoflookbrood erbij, en ik had voor chocoladepudding gezorgd. We hadden veel wijn gedronken, gekletst en de Big Ben op tv twaalf uur zien slaan. Het was heel gezellig. Mijn vriendinnen Ashley en Donna zouden liever hun polsen doorsnijden dan op die manier oud en nieuw vieren, maar ik hou van rustige avondjes, misschien nog wel meer dan van wilde feesten. Mijn vader grapte soms dat ik als volwassene was geboren, en ik vroeg me inderdaad wel eens af of ik niet een of ander feest-gen miste. Niet dat ik een hopeloos geval was, hoor! Ik bedoel, ik werd net zo dronken en danste net zo idioot als de anderen, maar geef mij maar een avondje lekker eten met goede vrienden. Ik hoef gewoon niet compleet uit mijn dak te gaan om plezier te hebben.

Misschien was dat ook wel de reden waarom ik een vriend

had die vier jaar ouder was. Zijn vrienden waren ook mijn vrienden geworden, vooral Ryan en Becky. Becky was echt een schat. Ze was eenentwintig – net als Ryan en Adam – en werkte als een soort manager bij de Topshop hier in Brighton. Ze had me een paar keer haar kortingspasje geleend, hoewel me dat achteraf niet lekker zat. Ik kon best het volle pond betalen (ja, inderdaad, ik kreeg flink wat zakgeld van mijn ouders), maar Sir Philip Green – hij is toch de grote baas van Topshop? – hoefde zijn kerstvakantie op Barbados vast niet te annuleren omdat ik een jasje vijf pond goedkoper had gekregen.

Ik had dus een perfecte oud en nieuw gehad, en toen de klok twaalf uur sloeg had ik mijn knappe vriend kunnen kussen, maar toch, het was geen feest waarop gedanst en gelachen werd en waarover later nog lang geroddeld zou worden.

Opnieuw keek ik naar Adam, die nog steeds sliep. Hij had een arm om zijn hoofd geslagen, de spieren van zijn schouder en bovenarm onwillekeurig gespannen. De plukjes haar op zijn borst en onder zijn oksel bezorgden me een rilling. Mijn vriend was een man, geen jongen. Hij was echt fantastisch. Elke keer dat ik naar hem keek voelde ik me gelukkig. Zachtjes blies ik tegen zijn tepels en grinnikte toen ze onmiddellijk rechtop gingen staan.

‘Wat is er zo grappig?’ mompelde Adam zonder zijn ogen open te doen.

‘Niks bijzonders, schat.’ Ik glimlachte. ‘Ik lach om je overgevoelige tepels.’

Hij deed één oog open en grijnsde naar me. ‘Overgevoelige tepels? Wat ben je toch een rare.’

Hij gooide het dekbed van zich af en sprong uit bed; Adam was altijd van het ene op het andere moment klaarwakker. Hij bleef even staan, naakt, keek om zich heen of er iets lag wat hij aan kon trekken en pakte vervolgens een spijkerbroek van de

grond. (Ik had mijn pogingen om hem zijn kleren te laten opvouwen allang gestaakt. Het onderwerp opruimen zou nog voor problemen zorgen als we gingen samenwonen, maar dat was van later zorg.) Hij boog zich voorover en gaf me een kus op mijn voorhoofd. ‘Blijf maar liggen, schat. Het is een ontbijt-op-bed-dag.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Oooh! Waar heb ik dat aan verdiend?’

Hij glimlachte. ‘Gewoon omdat je zo’n schatje bent.’ Hij kustte me weer, dit keer op mijn mond, en liep door de gang naar de keuken. Ik hoorde hem op blote voeten over de plankenvloer lopen. Hij voelde geen kou zoals normale mensen. Ik had het altijd ijskoud in zijn appartement.

Ik beet op mijn lip. Mijn sexy vriend. Ik stuurde mijn ouders een kort sms’je om ze een gelukkig Nieuwjaar te wensen en te zeggen dat ik later op de dag thuis zou komen, pakte de afstandsbediening van Adams nachtkastje en zette het journaal aan. Ik heb iets met nieuwszenders. Ik vind het leuk om tussen de zenders heen en weer te zappen om te zien hoe verschillend het nieuws gebracht wordt. Misschien ben ik wel paranoïde, maar ik vind het krankzinnig dat tv-producenten de macht hebben om te beslissen wat we wel en niet mogen weten. Ik bedoel: hetzelfde geldt natuurlijk voor redacteuren van kranten, en er zal met Twitter niet veel geheim blijven, maar er zijn massa’s mensen die geen behoorlijke krant lezen (sorry, tabloids zijn geen behoorlijke kranten, wat mijn vader ook beweert) en geen Twitter volgen, maar echt iederéén kijkt tv. Maar goed. Adams tv had alleen BBC en Sky en om de een of andere reden was de ontvangst altijd slecht, dus ik deed de tv uit, kroop onder het dekbed en wachtte op mijn ontbijt. Ik hoorde gerammel uit de keuken. Adam kon helemaal niet koken, dus ik wist dat ik niet meer hoefde te verwachten dan thee en geïmproviseerd brood, maar het was toch schattig.

‘Waar lach je nu weer om, gekkerd?’ vroeg hij, terwijl hij een dienblad met bekers thee en een groot bord met geroosterd brood aan het voeteneind van het bed zette.

‘Ik zat net te denken dat ik zo’n leuke vriend heb,’ zei ik, en ik pakte een geroosterde boterham. Ik glimlachte naar hem. ‘Ik vind het fijn als je iets romantisch doet.’

Adam deed zijn spijkerbroek uit en kwam weer in bed. ‘Zo’n jongen ben ik, Cassie.’ Hij nam een grote slok thee en liet vervolgens een keiharde boer, zodat ik vooral niet zou denken dat hij soft en metroseksueel was. Ik gaf hem een tik op zijn arm, maar dat had eigenlijk totaal geen zin. Het zou bijna misdadig zijn Adam af te leren om te boeren, hij vond het veel te leuk. Soms, als hij een extreem lange, harde boer had gelaten, glunderde hij alsof hij de loterij had gewonnen. Ik had hem inmiddels wel zover dat hij zijn boeren niet meer in mijn richting blies. Dat was echt walgelijk.

‘Gelukkig Nieuwjaar, trouwens,’ vervolgde hij, en hij boog zich voorover om me opnieuw te kussen.

‘Jij ook een gelukkig Nieuwjaar, schat.’ Ik stak mijn hand uit om nog een geroosterde boterham te pakken. ‘Ik snap niet waarom ik zo’n honger heb. We hebben toch genoeg gegeten gisteravond.’

‘Je mag wel uitkijken,’ grapte Adam. ‘Ik wil geen vriendin met vetrollen.’ Plagerig kneep hij in mijn – superslanke, dank je wel – taille.

‘Dat kan ik ook wel tegen jou zeggen,’ kaatste ik terug, maar hij lachte alleen maar. Adam was mager en gespierd, net als zijn vader, die al zevenenveertig was. Mijn vriend had geluk met zijn genen. Mijn moeder daarentegen – een stijlvolle vrouw en net als ik een geboren lijstjesmaker – was zacht en rond.

‘Hallo?’ Adam zwaaide met zijn hand voor mijn neus. ‘Kom op, schat. Ik maakte maar een grapje. Je weet toch dat ik je prachtig vind?’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Ja, natuurlijk. Ik moest om de een of andere reden aan mijn moeder denken.’

Adam gromde en propte een halve geroosterde boterham in zijn mond. Volgens mij gaan liefde voor boeren en eten hand in hand. Waardoor ik aan het volgende dacht. ‘Je komt woensdag toch ook op Sarahs verjaardagsetentje, hè?’ vroeg ik.

‘Ja, natuurlijk. Ik zou wel gek zijn om een door jou gemaakte maaltijd te laten schieten, schatje.’ Hij hing half uit bed om het lege bord op de grond te zetten. ‘Maar ik denk dat ik na het eten meteen wegga.’

‘O, scha-hat,’ jammerde ik. ‘Je hebt het beloofd.’

Hij sloeg zijn arm om mijn middel en drukte me tegen zijn borst. ‘Ik heb beloofd dat ik kom eten, Cass. Ik heb echt geen zin om de hele avond met jouw vrienden door te brengen.’ Hij huiverde. ‘Ik hang me nog liever op.’

Ik slikte de opkomende irritatie weg. Adam had een hekel aan mijn vrienden. Ik vond het afschuwelijk dat hij hen niet mocht, maar ik kon er niets aan veranderen. Zij konden hem natuurlijk ook niet uitstaan. Maar ik wist wel waarom hij de pest aan ze had. Hij was jaloers. Ze vroegen te veel van mijn tijd. Of misschien was dat te arrogant gedacht, en lagen ze elkaar gewoon niet. Hoe dan ook, het was duidelijk dat deze twee heel belangrijke aspecten van mijn leven nooit te verenigen zouden zijn.

Ik zuchtte en vlijde me tegen Adam aan. Waarom zag hij niet in dat mijn vrienden geen concurrenten van hem waren? Ik was van hem, en zou dat altijd blijven. Misschien had het iets te maken met het leven dat hij leidde. Hij was op zijn achttiende van school gegaan om bij het bouwbedrijf van mijn vader te gaan werken. Hij leek zijn baan leuk te vinden; hij verdiende goed en mijn vader was dol op hem (en hij zag er trouwens waanzinnig gespierd uit als hij alleen in zijn jeans en

met bezweet bovenlijf stenen liep te sjouwen), maar zou hij misschien jaloers kunnen zijn op mijn vrienden? Ik bedoel, de meesten van ons groepje waren van plan om te gaan studeren. Ik had hem al ik weet niet hoe vaak gezegd dat ik naar de universiteit van Sussex wilde zodat ik niet te ver bij hem vandaan zou zijn, maar hij was er nog steeds niet gerust op. Tot nu toe had hij mijn vrienden als een stel schoolkinderen gezien, maar die zouden binnenkort niet alleen net als hij volwassen zijn, maar ook beter gekwalificeerd, en ze zouden betere salarisvooruitzichten hebben. Geld is belangrijk voor Adam – wat volgens mij tot op zekere hoogte voor ons allemaal geldt. Ik bijvoorbeeld wil eerst advocaat worden, dan parlementslid, dan minister en uiteindelijk premier. (Het is fijn om een droom te hebben...)

Maar goed. Het had geen zin om me druk te maken over die vriendenkwestie, en al helemaal niet om erover te praten. Dat zou geen goed begin van het nieuwe jaar zijn. Ik hief mijn hoofd op en Adam boog zich voorover om me te kussen. Hij wist altijd, zelfs in het donker, wanneer ik een kusje wilde. Ik ontspande me en onze kussen werden hartstochtelijker, en daarna duwde hij me zacht op mijn rug met een glimlach die hij alleen voor mij reserveerde.

‘Trek uit,’ gromde hij. Ik deed wat hij vroeg en trok onhandig zijn Homer Simpson-t-shirt uit, dat ik altijd aanhad als het koud was als ik bij hem bleef slapen (met als groot voordeel dat hij dat shirt dan overdag niet meer aan zou doen). ‘Stukken beter,’ grijnsde hij, en hij zoende me in mijn nek en ging verder naar beneden. ‘Hallo, groterd,’ zei hij liefdevol, terwijl hij mijn rechterborst kuste. Vervolgens ging hij naar mijn linker. ‘Hallo, kleintje.’

Kleintje? Eh, hoezo? Waren mijn borsten niet even groot? Ik was altijd al heel onzeker over mijn borsten – Adam zei soms voor de grap dat hij me voor mijn achttiende verjaardag

een borstvergroting cadeau zou geven – maar dat mijn borsten niet even groot waren, was nieuw voor me. Ik liet al regelmatig bijna al mijn schaamhaar harsen voor Adam, een pijnlijke affaire die me ook nog eens geld kostte. Zou ik ook iets aan mijn borsten moeten doen? Nou ja, het móést natuurlijk niet. Hij dwong me nooit ergens toe. Ik wist gewoon waar hij van hield, en ik wilde hem gelukkig maken.

Mijn hemel. Laat maar even, dacht ik. Ik sloot mijn ogen en probeerde me weer te concentreren op wat Adam deed. Dat was niet zo moeilijk. Zoals met alles wat hij deed, was Adam ook in bed zelfverzekerd en bedreven. Ik ben niet iemand die uit de school klapt over wat er in de slaapkamer gebeurt – in tegenstelling tot mijn vriendinnen – dus ik volsta met te zeggen dat het halfuur daarna intiem en verrukkelijk was en de perfecte manier om 2013 in te luiden. Adam voelde precies aan wanneer het tijd was voor romantiek en wanneer het meer gymnastische hijgwerk werd gevraagd. In beide was hij goed.

Na afloop, toen de after-seks-hartstocht was weggeëbd, schoot me de opmerking over mijn ongelijke borsten weer te binnen. Ik wilde er iets over zeggen tegen Adam – er een grappige opmerking over maken – maar aan het op- en neergaan van zijn borst zag ik dat hij in slaap was gevallen. Dat was misschien maar beter ook. Sommige vriendinnen van Adams vrienden waren claimerig en veeleisend en vroegen voortdurend om bevestiging. Zo zou ik nooit worden.

Toen ik later die middag bij Adam wegging, belde ik Sarah, maar ze nam niet op. Ik sprak een voicemailbericht in en vroeg haar om zo snel mogelijk terug te bellen. Ik kon nog steeds niet geloven dat Rich met een jongen had gezoend! (Misschien, bracht ik mezelf in herinnering. Het sms'je was niet helemaal duidelijk geweest. Tja, advocaten moeten heel

precies zijn...) We hadden allemaal het vermoeden dat Rich niet honderd procent hetero was, maar het was nooit echt bewezen. Niet dat hij ons iets hoefde te bewijzen, maar je snapt wat ik bedoel. En Ashley met Dylan! Ik was dolblij voor Ash. Ik zag het altijd als een teken van weinig zelfrespect dat ze met Jan en alleman naar bed ging, maar dat heb ik nooit tegen iemand gezegd, behalve tegen Sarah. Ashley en haar beste vriendin Donna zouden het heel anders zien.

Ik stond net op het punt om Sarah nog eens te proberen toen ze terugbelde. Nog voor het eerste rinkeltje was afgelopen nam ik op. 'Vertel me alles!'

Ze schoot in de lach. 'O, babe, je had erbij moeten zijn. Het was een fantastisch feest.'

(Het zal wel weer... Het irriteerde me als mijn vrienden maar doorgingen over iets geweldigs dat ze hadden meegeemaakt waar ik niet bij was geweest. Zo geweldig was het nooit als ik erbij was, dus waarom zou dat dan wel zo zijn als ik er niet bij was? Maar dat vroeg ik uiteraard niet.)

'Dat geloof ik graag,' zei ik. 'Ongelooflijk dat Rich met een jongen ging!'

'Nou, dat was eigenlijk toch níét zo.' Ze snoof teleurgesteld. 'Dat beweert hij tenminste. Hij heeft tegen Ashley gezegd dat het gewoon iemand was die hij van vroeger kende. Ze hebben volgens hem alleen maar wat "gekleetst".'

'O, nee!'

'Ja! Jammer, hè... Maar dat van Ash en Dylan is wel waar.'

'Ash heeft een jongen versierd,' zei ik schamper. 'Niet bepaald wereldschokkend, toch?'

'Maar ze is niet met hem mee naar huis gegaan!' zei Sarah. 'Ze zijn niet met elkaar naar bed geweest.'

'Wow, was ze ziek of zo?' (Klinkt dat bitchy? Zo bedoelde ik het niet. Ashley kwam er rond voor uit dat ze van onenightstands hield. Ze was er bijna trots op. Dat 'bijna' kan ik trou-

wens wel weglaten. Het was haar ding. Ik was de regelaar, Sarah de naïeveling, Donna het feestbeest en Ashley de sekstijger. Einde verhaal, zou zij zeggen.)

‘Ja, vreemd hè,’ beaamde Sarah. ‘Rich vertelde dat hij haar heeft gezegd dat ze eens bij zichzelf te rade moet gaan. Ze hebben knetterende ruzie gehad, maar ze zag daarna wel in dat ze fout bezig was en heeft voor het feest haar excuses aangeboden aan Rich. Het was bizar, Cass. Ten eerste had Ashley niet gedronken...’

‘Wat, helemaal niets?’ onderbrak ik haar.

‘Nou, ja, wel cola en zo, maar geen alcohol.’

‘Nee!’ Dat was pas nieuws!

‘Ja! Zij en Dylan hebben elkaar de hele avond genegeerd, hoewel zij hem natuurlijk wel in de gaten hield, maar opeens waren ze samen. Ze hebben vandaag een afspraakje.’

‘Is dat Ashley's eerste afspraakje ooit?’ vroeg ik. Ik kon het me niet voorstellen: Ash en Dylan die in een eettentje zitten en elkaar verlegen in de ogen kijken, van hun milkshake drinken en elkaar aan het eind van de avond een kuis kusje geven.

‘Inderdaad onvoorstelbaar,’ zei Sarah, nadat ik het bovenstaande had beschreven. ‘Afspraakjes komen alleen nog in jarenvijftigfilms voor. Raad eens waar ze afgesproken hebben?’

Ik probeerde te bedenken op wat voor aparte, alternatieve plek Ash af zou spreken, maar gaf het na anderhalve seconde op. Ik was veel te benieuwd naar het antwoord. ‘Geen idee.’

‘Let op.’ Aan haar stem hoorde ik dat ze glimlachte. ‘Ze hebben afgesproken voor Debenhams.’

Ik proestte het uit. ‘O, mijn god! Wat vreselijk... burgerlijk!’

‘Inderdaad!’